

Sygn. akt: I C 713/16 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Maszlanka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Marta Mandziak

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2017 r. w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko A. J.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej A. J. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3232,89 zł (trzy tysiące dwieście trzydzieści dwa 89/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- zasądza od pozwanej A. J. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 942 zł (dziewięćset czterdzieści dwa 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Magdalena Maszlanka

Sygn. akt I C 713/16 upr

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. J. kwoty 3325,89 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazała, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z umowy pożyczki zawartej w dniu 23 lutego 2016 r. na kwotę 2500 zł. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 2145,46 zł tytułem niespłaconych rat kapitałowych, 71,71 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych od dnia wypłaty do dnia rozwiązania umowy, 123 zł tytułem kosztów przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty, 75 zł tytułem kosztów przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, 835,72 zł tytułem opłaty przygotowawczej, 75 zł opłaty administracyjnej.

Pozwana A. J. uznała powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lutego 2016 r. pomiędzy powódką a pozwaną została zawarta umowa nr (...). Na jej podstawie powódka udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 2500 zł z roczną stopą oprocentowania w wysokości 10%. Pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki w 14 miesięcznych ratach, a nadto do zapłaty opłaty przygotowawczej w wysokości 975 zł, rozdzielanej proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczanej częściowo wraz z każdą ratą, oraz do uiszczania opłaty administracyjnej w wysokości 25 zł miesięcznie. Opłata przygotowawcza miała obejmować poniesione przez pożyczkodawcę koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, na które składały się koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy pożyczki u klienta, bez konieczności wizyty w biurze pożyczkodawcy oraz badania zdolności klienta do spłaty pożyczki. Opłata administracyjna miała obejmować czynności związane z administrowaniem terminowości obsługi pożyczki, obsługą wniosków klienta, a także usługi contact center oraz wysyłki komunikatów sms.

W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki powódka uprawniona była do podjęcia działań upominawczo - windykacyjnych, których koszt miała ponieść pozwana w wysokości: 25 zł za koszt przygotowania i wysyłki pierwszego monitu, 49 zł tytułem kosztu przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty, 49 zł tytułem kosztu przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty, 75 zł tytułem kosztów przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego.

(umowa pożyczki z dnia 22 lutego 2016 r. – k. 21-29)

W dniu 31 maja 2016 r. powódka wystosowała do pozwanej monit, w dniu 23 czerwca 2016 r. wezwanie do zapłaty, a w dniu 11 lipca 2016 r. ostateczne wezwanie do zapłaty.

(monit z dnia 31 maja 2016r.- k. 30, wezwanie do zapłaty – k.31, ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 32)

Pismem z dnia 27 lipca 2016 r. powódka wypowiedziała umowę z dnia 22 lutego 2016 r. i wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 3339,38 zł.

(wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem nadania – k. 33-34)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania powoda stanowił art. 720 k.c. w zw. z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (D.U. Nr 126, poz. 715). Rolą powódki było wykazanie, że przeniosła na pozwaną własność określonej ilości pieniędzy i upłynął wynikający z umowy termin ich zwrotu.

Pozwana w przeważającej części, w tym co do opłaty przygotowawczej i opłaty administracyjnej oraz kosztów prowadzenia postępowania windykacyjnego, uznała powództwo, jednakże rozpatrzeć należało zasadność żądania zapłaty kwoty 123 zł.

Poza sporem pozostawało, że strona powodowa jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej m.in. w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, a strona pozwana jako osoba fizyczna jest konsumentem. Umowy konsumenckie podlegają zaś ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ par. 1 k.c.

Zgodnie z treścią przywołanego przepisu, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§1). Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§2). Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego

konsumentowi przez kontrahenta (§3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§4). Pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom - przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, Biul. SN 2005, Nr 11, poz. 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 r., I CK 297/05, Biul. SN 2006, nr 5-6, poz. 12, z dnia 27 października 2006 r., I CSK 173/06, Lex nr 395247).

Postanowienia umowy, w którym zastrzeżono koszty czynności windykacyjnych ewidentnie naruszają interesy konsumenta oraz kształtują jego prawa w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a tym samym stanowią klauzulę niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ k.c.

Przedsiębiorca może w umowie ustanowić pewne opłaty związane z przygotowaniem do zawarcia umowy i pozasądowym dochodzeniem należności, jednak nie może tego czynić w sposób dowolny, zupełnie odbiegający od rzeczywistych kosztów. Windykacja nie może bowiem stanowić dodatkowego źródła zysku przedsiębiorcy.

W ocenie Sądu wysokość opłat za wysłanie korespondencji do dłużnika (monitu, wezwania do zapłaty) nie powinna w zasadzie przekraczać kosztu nadania korespondencji (np. w dacie złożenia pozwu listem poleconym ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru - 6,60 zł) powiększonego o koszt kartki papieru, koszty osobowe, koszt wydruku oraz koperty. Przedsiębiorca nie powinien natomiast zastrzegać w umowie opłaty rażąco wygórowanej, która znacząco odbiega od kosztów usług pocztowych, a której pobranie może prowadzić do wzbogacenia się wierzyciela.

Potwierdzeniem tego stanowiska jest treść wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 27 kwietnia 2012 r. w sprawie XVII AmC 5533/11, który uznał, że zbyt wygórowaną opłatą za wezwanie do zapłaty jest kwota 20 zł (poz. 3569 rejestru). W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd ten wskazał, że podmiot ustalający opłatę w żadnym miejscu wzorca umownego nie przedstawił kalkulacji, z której by wynikało, że w rzeczywistości koszt wysłania wezwania do zapłaty za każdym razem wynosi 20,00 zł. W ocenie Sądu Okręgowego powód jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą ustalając wysokość opłat za świadczone usługi powinien uwzględniać wszelkie koszty związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, w tym koszty związane z windykacją należności. Skoro zakwestionowany zapis nie zawiera sposobu ustalenia wysokości opłaty na poziomie 20,00 zł, oznacza to brak ekwiwalentności świadczeń i skutkować może bezpodstawnym wzbogaceniem się pozwanego. Wskutek takiego zapisu pozwany czerpie bowiem nieuzasadnione korzyści majątkowe kosztem kontrahentów, czyli konsumentów. Takie postępowanie w sposób rażący narusza interesy konsumentów i dobre obyczaje. Przedsiębiorca powinien bowiem działać na rynku w sposób rzetelny i tego oczekują od niego konsumenci. Powyższe wskazuje, iż sporne postanowienie umowne wyczerpuje treść klauzuli przewidzianej w 385(3) pkt 12 k.c. i przesądza o jej abuzywności. W rozpoznawanej sprawie wysokość opłat za wysłanie monitu i wezwania (odpowiednio 25 zł i 49 zł) została ustalona nie we wzorcu umownym, ale w umowie z dnia 26 listopada 2015 r. Jednak powódka nie przedstawiła żadnej kalkulacji, z której wynikałoby, że koszt wystosowania wezwania i kształtuje się na poziomie znacznie odbiegającym od cen w obrocie i jest zróżnicowany w zależności od tego, czy pismo zostało zatytułowane monitem, czy wezwaniem, choć treść pisma w obydwu przypadkach jest zbliżona. Z tego też względu Sąd przyjął, że opłata za tego rodzaju czynność nie powinna przekraczać 10 zł, a łącznie za wysłanie monitu i wezwań pozwana powinna zapłacić 30 zł. W dalej idącym zakresie powództwo oddalono.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., jako że pozwana uległa w nieznaczącej części. Powódka domagała się zasądzenia od pozwanej kosztów w wysokości 942 zł (k. 3 akt) i tyle zasądzono na jej rzecz od pozwanej.

Wyrokowi w punkcie 1 nadano rygor natychmiastowej wykonalności z uwagi na treść art. 333 § 1 ust. 3 k.p.c.